

fige et Sa Ord. Det første vender sig til den højtærede Justitsminister. Vi vedtog i Foraaet en Lov om Tilsyn med Plejebørn, og den første Paragraf i denne Lov lyder paa, at alle Plejebørn blive at undergive et offentlig Tilsyn indtil det fyldte 14de Aar. Det hævedes her i Folketinget under Forhandlingen fra mange Sider, at det vilde være umuligt rimeligvis at gennemføre denne Lovs Fordringer, hvis man ikke stredede sig, at der i de Tilfælde, hvor der ikke var frivilligt Tilsyn at faa, var en Form, under hvilken man paa anden Maade kunde skaffe det nødvendige Tilsyn tilvejebragt. Den højtærede Minister modsatte sig under Forhandlingernes Gang stærkere og stærkere at gaa ind paa nogen Ordning, der gik ud over den rene Frivilligheds Grænser, og han fremsatte som sit Hovedmotiv til at tage dette Standpunkt, anførte som sin hovedsagelige Grund, at der — det er Ministerens egne Ord — ikke vilde være nogen Bønselighed for Sogneraadene ved at faa et frivilligt Tilsyn, naar de blot vilde gøre sig nogen Umage for at tilvejebringe et saadant. Nu findes der i Ministerialtidende under 15de Maj en Skrivelse fra Justitsministeriet til Amtmanden over Bræsts Amt om et Andragende, i hvilket et Sogneraad med Hensyn til Forstaaelsen af Lov om Tilsyn med Plejebørn af 1ste Marts d. A. forespørger: „Hvorledes Sogneraadet skal forholde sig, naar det ikke kan formaa dertil egnede Mænd eller Kvinder til at føre det i Lovens § 3 omtalte Tilsyn“. Justitsministeriet svarer hertil, at naar man ikke ad frivillig Vej kan tilvejebringe dette Tilsyn, „vil Følgen heraf blive, at der intet Tilsyn finder Sted“. Jeg vil nu spørge den højtærede Minister, om denne Brevveksling skal forstaaes saaledes, at der faktisk, efter at Loven er bleven til, foreligger et Tilfælde, hvor det har vist sig umuligt at skaffe dette Tilsyn til Vej, eller om det blot er en saa at sige akademisk Forespørgsel, som et Sogneraad har følt sig kaldet til paa Videnskabens Vegne at stille til Ministeriet. Jeg antager, det maa være praktiske Forhold, der ligge bag ved, og det forekommer mig at være betænkeligt, naar man, ligesom Loven træder i Kraft, møder de Bønseligheder, man her i Tinget forudsaa, men til hvis Overvindelse man ikke var i Stand til at faa den højtærede Justitsministers Hjælp. Hvis der her virkelig foreligger saadanne Forhold, at man intet Tilsyn har kunnet tilvejebringe, vil jeg spørge den højtærede Justitsminister, om han i den Anledning tænker paa at skaffe Udveje, hvorved Lovens Fordring kan blive udført om, at alle Plejebørn skulle undergives offentligt Tilsyn

indtil det fyldte 14de Aar. Ellers risikerer man let, at Eksemplet smitter, og at den stærke Betonning af, at det er helt frivilligt, Loven skal gennemføres, i videre Kredse vil gribe forstyrrende ind i det Formaal, man har søgt at fremme ved Loven. — Det næste Punkt, jeg vil tale om, vedrører den højtærede Trafikminister. Der har i Kjøbenhavn, hvad der før har været paa Tale her i Rigsdagen, Aaringer igennem været Dnske om, at man kunde tage mod Børn fra Landet paa en saadan Maade, at de Besøg her i Kjøbenhavn, som de gjorde, f. Eks. under Vejledning af deres Skolelærer, kunde blive virkelig frugtbringende for Børnene, skaffe dem en Række Erfaringer og Indtryk, der kunde virke med i deres aandelige Udvikling. Der har for Aaringer siden allerede meldt sig et stort Antal kjøbenhavnske Familier, der have erklæret sig villige til at optage saadanne Børn som Gæster i deres Huse. Man har drøftet Løsningen af denne Opgave gentagende og er kommen til forskellige Løsninger, men stadig er Sagen strandet paa, at man ikke har kunnet faa den fri Særnbane fart gennemført, som var en Betingelse for, at de paatænkte Planer kunde blive til Virkelighed. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Trafikminister, om der ikke var Mulighed for at komme ud over de Bønseligheder, der i den Henseende have stillet sig i Vejen for Særnbanevæsenets Vedkommende. Ganske vist er det et forøget Arbejde, der fordres, og ganske vist har Særnbanevæsenet allerede gjort den Indrømmelse, at Skolebørn under Vejledning af deres Lærer kunne faa en enkelt Dags Udflugt paa Særnbanerne frit, og det er slaaget an efter en stor Maalestok. Hvis jeg ikke tager fejl, er der i Jylland i det sidste Aar befordret mellem 60,000 og 70,000 Børn frit paa den Maade. Men det, her er Tale om, er noget mere end en enkelt Dags Udflugt. Det skulde kunne blive en Rejse i dette Ords egentlige Betydning, en Rejse, der kunde have blivende Værdi. Mit Spørgsmaal gaar ud paa, om der ikke kunde findes Udvej til at udvide denne ene Dags Frikørsel til at være 3—4 Dages, saaledes at man havde Valget indtil en saadan Grænse, ogsaa for at udbjævne Forstellen mellem de forskellige Landsdele, der nu ere saa ulige stillede i Henseende til Muligheden af at komme til at se, hvad et Lands Hovedstad er, hvad det pulserende Liv i en stor By vil sige. Sjællænderne kunne for Øjeblikket opnaa dette, men Jyderne ere affaarne derved. Jeg tror, det kan siges at det vil faa Betydning ogsaa for Skolen, og hvad der læres paa nært Hold og ikke i et